

Anneye, babaya, evlada, refika-i hayata, dostu, ahbablara, dünyaya, gençliğe, güzel şeylere meşru muhabbetin kodları nelerdir?

BİR RİSALE-İ NUR DERSİ

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI'NIN SÖZLER KİTABINDAN 32. SÖZ BÖLÜMÜNDEN ALINMIŞTIR
Diyorsunuz ki: "Muhabbet, ihtiyarî değil. Hem ihtiyac-ı fıtrîye binaen leziz taamları ve meyveleri severim. Peder ve valide ve evlatlarımı severim. Refika-i hayatımı severim. Dost ve ahbablarımı severim. Enbiya ve evliyayı severim. Hayatımı, gençliğimi severim. Baharı ve güzel şeyleri ve dünyayı severim. Nasıl bunları sevmeyeceğim? Nasıl bütün bu muhabbetleri, Cenab-ı Hakk'ın zat ve sıfât ve esmasına verebilirim? Bu ne demektir?"

Elcevap: Dört nükteyi dinle.

BİRİNCİ NÜKTE:

Muhabbet, çendan ihtiyarî değil. Fakat ihtiyar ile muhabbetin yüzü, bir mahubdan diğer bir mahbuba dönebilir. Mesela, bir mahubun çirkinliğini göstermekle veyahut asıl lâyük-ı muhabbet olan diğer bir mahbuba perde veya âyine olduğunu göstermekle muhabbetin yüzü, mecazî mahubdan hakiki mahbuba çevrilebilir.

İKİNCİ NÜKTE:

Ta'dad ettiğin (saydığın) sevdiklerini, sevme demiyoruz. Belki onları Cenab-ı Hakk'ın hesabına ve onun muhabbeti namına sev, deriz.

Mesela, leziz taamları, güzel meyveleri; Cenab-ı Hakk'ın ihsanı ve o Rahman-ı Rahîm'in in'amı cihetinde sevmek, Rahman ve Mün'im isimlerini sevmektir hem manevî bir şükürdür. Şu muhabbet, yalnız nefis hesabına olmadığını ve Rahman namına olduğunu gösteren; meşru dairesinde kanaatkârane kazanmak ve mütefekkirane, müteşekkirene yemektir.

Hem peder ve valideyi şefkat ile teşhiz eden ve seni onların merhametli elleriyle terbiye ettiren hikmet ve rahmet hesabına onlara hürmet ve muhabbet, Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine aittir. O muhabbet ve hürmet, şefkat lillah için olduğuna alâmeti şudur ki: Onlar ihtiyar oldukları ve sana hiçbir faydaları kalmadığı ve seni zahmet ve meşakkate attıkları zaman, daha ziyade muhabbet ve merhamet ve şefkat etmektir. اِمَّا يَبْدُلُ الْغَنِّ عِنْدَكَ الْكَيْدِ اِحْدَاهُمْ لَ اَوْ كَلَاهُمْ اَفَلَا تَقُولُ لَهُمْ لَ اَفِ اَ وَ كَلَاهُمْ اَفَلَا تَقُولُ لَهُمْ لَ اَفِ اَ اyeti beş mertebe hürmet ve şefkate evladı davet etmesi, Kur'an'ın nazarında valideynin hukukları ne kadar ehemmiyetli ve ukukları ne derece çirkin olduğunu gösterir. Madem peder kimseyi

değil, yalnız veledinin kendinden daha ziyade iyi olmasını ister. Ona mukabil veled dahi pedere karşı hak dava edemez. Demek, valideyn ve veled ortasında fıtraten sebab-i münakaşa yok. Zira münakaşa, ya gıpta ve hasedden gelir, pederde oğluna karşı o yok. Veya münakaşa, haksızlıktan gelir, veledin hakkı yoktur ki pederine karşı hak dava etsin. Pederini haksız görse de ona isyan edemez. Demek, pederine isyan eden ve onu rencide eden, insan bozması bir canavardır.

Ve evlatlarını; o Zat-ı Rahîm-i Kerîm'in hediyeleri olduğu için kemal-i şefkat ve merhamet ile onları sevmek ve muhafaza etmek, yine Hakk'a aittir. Ve o muhabbet ise Cenab-ı Hakk'ın hesabına olduğunu gösteren alâmet ise vefatlarında sabır ile şükürdür, meyusane feryat etmemektir. "Hâlık'ımın benim nezaretine verdiği sevimli bir mahluku idi, bir memlûkü idi, şimdi hikmeti iktiza etti, benden aldı, daha iyi bir yere götürdü. Benim o memlûkte bir zahirî hissem varsa hakiki bin hisse onun Hâlık'ına aittir. اَللّٰهُمَّ لِيْ لِيْلٍ هٰذَا " deyip teslim olmaktır.

Hem dost ve ahbab ise eğer onlar iman ve amel-i salih sebebiyle Cenab-ı Hakk'ın dostları iseler اَللّٰهُمَّ فِيْ اَللّٰهِ سِرِّيْنَا o muhabbet dahi Hakk'a aittir.

Hem refika-i hayatını; rahmet-i İlahiyenin munis, latîf bir hediyesi olduğu cihetiyle sev ve muhabbet et. Fakat çabuk bozulan hüsn-ü suretine muhabbetini bağlama. Belki kadının en cazibedar, en tatlı güzelliği, kadınlığa mahsus bir letafet ve nezaket içindeki hüsn-ü sîretidir. Ve en kıymettar ve en şirin cemali ise ulvi, ciddi, samimi, nurani şefkatidir. Şu cemal-i şefkat ve hüsn-ü sîret, âhir hayata kadar devam eder, ziyadeleşir. Ve o zaîfe, latîfe mahlukun hukuk-u hürmeti, o muhabbetle muhafaza edilir. Yoksa hüsn-ü suretin zevaliyle, en muhtaç olduğu bir zamanda bîçare hakkını kaybeder.

Hem enbiya ve evliyayı sevmek, Cenab-ı Hakk'ın makbul ibadî olmak cihetiyle, Cenab-ı Hakk'ın namına ve hesabınadır ve o nokta-i nazardan ona aittir.

Hem hayatı; Cenab-ı Hakk'ın insana ve sana verdiği en kıymettar ve hayat-ı bâkiyeyi kazandıracak bir sermaye ve bir define ve bâki kemalâtın cihazatını câmi' bir hazine cihetiyle onu sevmek, muhafaza etmek, Cenab-ı Hakk'ın hizmetinde istihdam etmek, yine o muhabbet bir cihette Mabud'a aittir.

Hem gençliğin letafetini, güzelliğini; Cenab-ı Hakk'ın latîf, şirin, güzel bir nimeti nokta-i nazarından istihsan etmek, sevmek, hüsn-ü istimal etmek, şâkirane bir nevi muhabbet-i meşruadır.

Hem baharı; Cenab-ı Hakk'ın nurani esmalarının en latîf, güzel nakışlarının sahifesi ve Sâni'-i Hakîm'in antika sanatının en müzeyyen ve şaşıalı bir meşher-i sanatı olduğu cihetiyle mütefekkirane sevmek Cenab-ı Hakk'ın esmasını sevmektir.

Hem dünyayı; âhiretin mezraası ve esma-i İlahiyenin âyinesi ve Cenab-ı Hakk'ın mektubatı ve muvakkat bir misafirhanesi cihetinde sevmek –nefs-i emmare karışmamak şartıyla– Cenab-ı Hakk'a ait olur.

Elhasıl: Dünyayı ve ondaki mahlukatı mana-yı harfiyle sev. Mana-yı ismiyle sevme. "Ne kadar güzel yapılmış." de. "Ne kadar güzeldir." deme. Ve kalbin bânınına, başka muhabbetlerin girmesine meydan verme. Çünkü bân-ı kalp, âyine-i Samed'dir ve ona mahsustur. اَللّٰهُمَّ اَرَزْمُوْنَا حُبِّيْكَ وَ حُبِّيْكَ مَا يُّقَرُّ بِمُنَا اَللّٰهُمَّ de.

İşte bütün ta'dad ettiğimiz (saydığımız) muhabbetler, eğer bu suretle olsa hem elemsiz bir lezzet verir hem bir cihette zevalsiz bir visaldir. Hem muhabbet-i İlahiyeyi ziyadeleştirir. Hem meşru bir muhabbettir. Hem ayn-ı lezzet bir şükürdür. Hem ayn-ı muhabbet bir fikirdir.

Mesela, nasıl ki bir padişah-ı âlî, (Hâşiye 1) sana bir elmayı ihsan etse o elmaya iki muhabbet ve onda iki lezzet var:

Biri; elma, elma olduğu için sevilir ve elmaya mahsus ve elma kadar bir lezzet

var. Şu muhabbet padişaha ait değil. Belki huzurunda o elmayı ağzına atıp yiyen adam, padişahı değil, elmayı sever ve nefesine muhabbet eder. Bazen olur ki padişah o nefis-perverane olan muhabbeti beğenmez, ondan nefret eder. Hem elma lezzeti dahi cüz'îdir. Hem zeval bulur; elmayı yedikten sonra o lezzet dahi gider, bir teessüf kalır.

İkinci muhabbet ise elma içindeki, elma ile gösterilen iltifatat-ı şahanedir. Güya o elma, iltifat-ı şahanenin numunesi ve mücessemidir diye başına koyan adam, padişahı sevdiğini izhar eder. Hem iltifatın gılaflı olan o meyvede öyle bir lezzet var ki bin elma lezzetinin fevkindedir. İşte şu lezzet ayn-ı şükrandır. Şu muhabbet, padişaha karşı hürmetli bir muhabbettir.

Aynen onun gibi bütün nimetlere ve meyvelere, zatlari için muhabbet edilse, yalnız maddî lezzetleriyle gafilane telezzüz etse o muhabbet nefsanîdir. O lezzetler de geçici ve elemlidir. Eğer Cenab-ı Hakk'ın iltifatat-ı rahmeti ve ihsanatının meyveleri cihetiyle sevse ve o ihsan ve iltifatatın derece-i lütuflarını takdir etmek suretinde kemal-i iştihâ ile lezzet alsın hem manevî bir şükür hem elemsiz bir lezzettir.

ÜÇÜNCÜ NÜKTE:

Cenab-ı Hakk'ın esmasına karşı olan muhabbetin tabakatı var: Sâbıkan beyan ettiğimiz gibi; bazen âsâra muhabbet suretiyle esmayı sever. Bazen esmayı, kemalât-ı İlahiyenin unvanları olduğu cihetle sever. Bazen insan, câmiyet-i mahiyet cihetiyle hadsiz ihtiyacat noktasında esmaya muhtaç ve müştak olur ve o ihtiyaçla sever.

Mesela, sen bütün şefkat ettiğin akraba ve fukara ve zayıf ve muhtaç mahlukata karşı, âcizane istimdad ihtiyacını hissettiğin halde; biri çıkarsa, istediğin gibi onlara iyilik etse o zatın in'am edici unvanı ve kerîm ismi ne kadar senin hoşuna gider, ne kadar o zatı, o unvan ile seversin. Öyle de yalnız Cenab-ı Hakk'ın Rahman ve Rahîm isimlerini düşün ki sen sevdiğin ve şefkat ettiğin bütün mü'min âbâ ve ecdadını ve akraba ve ahbabını dünyada nimetlerin envayıyla ve cennette enva-ı lezaiz ile ve saadet-i ebediyede onları sana gösterip ve kendini onlara göstermesiyle mesud ettiği cihette o Rahman ismi ve Rahîm unvanı, ne kadar sevmeye lâyıktırlar ve ne derece o iki isme ruh-u beşer muhtaç olduğunu kıyas edebilirsin. Ve ne derece رَحْمَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا وَرِزْقًا كَثِيرًا وَبِرَحْمَةٍ كَثِيرَةٍ yerindedir anlarsın.

Hem alâkadar olduğun ve perişanîyetlerinden müteessir olduğun senin bir nevi hanen ve içindeki mevcudat, senin o hanenin ünsiyetli levazımatı ve sevimli müzeyyenatı hükmünde olan dünyayı ve içindeki mahlukatı kemal-i hikmet ile tanzim ve tedbir ve terbiye eden zatın Hakîm ismine ve Mürebbî unvanına senin ruhun ne kadar muhtaç, ne kadar müştak olduğunu dikkat etsen anlarsın.

Hem bütün alâkadar olduğun ve zevalleriyle müteallim olduğun insanları, mevtleri hengâmında adem zulûmatından kurtarıp şu dünyadan daha güzel bir yerde yerleştiren bir zatın Vâris, Bâis isimlerine, Bâki, Kerîm, Muhyî ve Muhsin unvanlarına ne kadar ruhun muhtaç olduğunu dikkat etsen anlarsın.

İşte insanın mahiyeti ulviye, fıtratı câmia olduğundan binler enva-ı hâcat ile bin bir esma-i İlahiyeye, her bir ismin çok mertebelerine fıtraten muhtaçtır. Muzaaf ihtiyac, iştiyaktır. Muzaaf iştiyak, muhabbettir. Muzaaf muhabbet dahi aşktır. Ruhun tekemmülâtına göre meratib-i muhabbet, meratib-i esmaya göre inkişaf eder. Bütün esmaya muhabbet dahi –çünkü o esma Zat-ı Zülcelal'in unvanları ve cilveleri olduğundan– muhabbet-i zatiyeye döner.

Şimdi yalnız numune olarak bin bir esmadan yalnız Adl ve Hakem ve Hak ve Rahîm isimlerinin bin bir mertebelerinden bir mertebeyi beyan edeceğiz. Şöyle ki: Hikmet ve adl içindeki Rahmanu'r-Rahîm ve Hak ismini a'zamî bir dairede görmek istersen şu temsile bak: Nasıl ki bir orduda dört yüz muhtelif taifeler bulunduğunu farz ediyoruz ki her bir taife beğendiği elbiseleri ayrı, hoşuna

gittiği erzakı ayrı, rahatla istimal edeceği silahları ayrı ve mizacına deva olacak ilaçları ayrı oldukları halde; bütün o dört yüz taife, ayrı ayrı takım, bölük tefrik edilmeyerek belki birbirine karışık olduğu halde onları kemal-i şefkat ve merhametinden ve hârikulâde iktidarından ve mu'cizane ilim ve ihatasından ve fevkalâde adalet ve hikmetinden, misilsiz bir tek padişah onların hiçbirini şaşırılmayarak, hiçbirini unutmuyarak bütün ayrı ayrı onlara lâyük elbise, erzak, ilaç ve silahlarını muînsiz olarak bizzat kendisi verse o zat acaba ne kadar muktedir, müşfik, âdil, kerîm bir padişah olduğunu anlarsın. Çünkü bir taburda on milletten efrad bulursa onları ayrı ayrı giydirmek ve teçhiz etmek çok müşkül olduğundan bilmeceburiye, ne cinsten olursa olsun, bir tarzda teçhiz edilir.

İşte öyle de Cenab-ı Hakk'ın adl ve hikmet içindeki ism-i Hak ve Rahmanu'r-Rahîm'in cilvesini görmek istersen bahar mevsiminde zeminin yüzünde çadırları kurulmuş, muhteşem dört yüz bin milletten mürekkeb nebatat ve hayvanat ordusuna bak ki bütün o milletler, o taifeler, birbiri içinde oldukları halde, her birinin libası ayrı, erzakı ayrı, silahı ayrı, tarz-ı hayatı ayrı, talimatı ayrı, terhisatı ayrı oldukları halde ve o hâcatlarını tedarik edecek iktidarları ve o metalibi isteyecek dilleri olmadığı halde, daire-i hikmet ve adl içinde, mizan ve intizam ile Hak ve Rahman, Rezzak ve Rahîm, Kerîm unvanlarını seyret, gör. Nasıl hiçbirini şaşırılmayarak, unutmuyarak, iltibas etmeyerek terbiye ve tedbir ve idare eder.

İşte, böyle hayret verici muhit bir intizam ve mizan ile yapılan bir işe, başkalarının parmakları karışabilir mi? Vâhid-i Ehad, Hakîm-i Mutlak, Kâdir-i külli şey'den başka, bu sanata, bu tedbire, bu rububiyete, bu tedvire hangi şey elini uzatabilir? Hangi sebep müdahale edebilir?

DÖRDÜNCÜ NÜKTE:

Diyorsun: Benim taamlara, nefsiime, refikama, valideynime, evladıma, ahabıma, evliyaya, enbiyaya, güzel şeylere, bahara, dünyaya müteallik ayrı ayrı muhtelif muhabbetlerimin –Kur'an'ın emrettiği tarzda olsa– neticeleri, faydaları nedir?

Elcevap: Bütün neticeleri beyan etmek için büyük bir kitap yazmak lâzım gelir. Şimdilik yalnız icmalen bir iki neticeye işaret edilecek. Evvela, dünyadaki muaccel neticeleri beyan edilecek. Sonra âhirette tezahür eden neticeleri zikredilecek. Şöyle ki:

Sâbıkan beyan edildiği gibi ehl-i gaflet ve ehl-i dünya tarzında ve nefis hesabına olan muhabbetlerin; dünyada belaları, elemeleri, meşakkatleri çoktur. Safaları, lezzetleri, rahatları azdır. Mesela şefkat, acz yüzünden elemli bir musibet olur. Muhabbet, firak yüzünden belalı bir hırkat olur. Lezzet, zeval yüzünden zehirli bir şerbet olur. Âhirette ise Cenab-ı Hakk'ın hesabına olmadıkları için ya faydasızdır veya azaptır. (Eğer harama girmiş ise)

Sual: Enbiya ve evliyaya muhabbet, nasıl faydasız kalır?

Elcevap: Ehl-i Teslis'in İsa aleyhisselâma ve Râfızîlerin Hazret-i Ali radiyallahu anha muhabbetleri faydasız kaldığı gibi.

Eğer o muhabbetler, Kur'an'ın irşad ettiği tarzda ve Cenab-ı Hakk'ın hesabına ve muhabbet-i Rahman namına olsalar o zaman hem dünyada hem âhirette güzel neticeleri var.

Amma dünyada ise **leziz taamlara, güzel meyvelere muhabbetin**, elemsiz bir nimet ve ayn-ı şükür bir lezzettir.

Nefsine muhabbet ise: Ona acımak, terbiye etmek, zararlı hevesattan men'etmektir. O vakit nefis sana binmez, seni hevasına esir etmez. Belki sen nefisine binersin. Onu hevaya değil, hüdaya sevk edersin.

Refika-i hayatına muhabbetin, madem hüsn-ü sîret ve maden-i şefkat ve hediye-i rahmet olduğuna bina edilmiş. O refikaya samimi muhabbet ve merhamet edersen o da sana ciddi hürmet ve muhabbet eder. İkiniz ihtiyar oldukça o hal ziyadeleşir,

mesudane hayatını geçirirsin. Yoksa hüsn-ü surete muhabbet nefsanî olsa o muhabbet çabuk bozulur, hüsn-ü muaşeretini de bozar.

Peder ve valideye karşı muhabbetin, Cenab-ı Hak hesabına olduğu için hem bir ibadet hem de onlar ihtiyarlandıkça hürmet ve muhabbeti ziyadeleştirirsin. En âlî bir his ile en merdane bir himmet ile onların tûl-ü ömrünü ciddi arzu edip bekalarına dua etmek, tâ onların yüzünden daha ziyade sevap kazanayım diye samimi hürmetle onların elini öpmek, ulvi bir lezzet-i ruhanî almaktır. Yoksa nefsanî, dünya itibarıyla olsa onlar ihtiyar oldukları ve sana bâr olacak bir vaziyete girdikleri zaman; en süflî ve en alçak bir his ile vücudlarını istiskal etmek, sebeb-i hayatın olan o muhterem zatların mevtlerini arzu etmek gibi vahşi, kederli, ruhanî bir elemdir.

Evladına muhabbet ise: Cenab-ı Hakk'ın senin nezaretine ve terbiyene emanet ettiği sevimli, ünsiyetli o mahluklara muhabbet ise saadetli bir muhabbet, bir nimettir. Ne musibetleriyle fazla elem çekersin, ne de ölümleriyle meysane feryat edersin. Sâbikan geçtiği gibi onların Hâlıkları hem Hakîm hem Rahîm olduğundan onlar hakkında o mevt bir saadettir, dersin. Senin hakkında da onları sana veren zatın rahmetini düşünürsün, firak eleminden kurtulursun.

Ahbaplara muhabbetin ise: Madem lillah içindir. O ahbapların firakları, hattâ ölümleri, sohbetinize ve uhuvvetinize mani olmadığı için o manevî muhabbet ve ruhanî irtibattan istifade edersin. Ve mülakat lezzeti daimî olur. Lillah için olmazsa bir günlük mülakat lezzeti, yüz günlük firak elemi netice verir. (Hâşiye 2)

Enbiya ve evliyaya muhabbetin ise: Ehl-i gaflete karanlıklı bir vahşetgâh görünen âlem-i berzah, o nuranilerin vücudlarıyla tenevvür etmiş menzilgâhları suretinde sana görüldüğü için o âleme gitmeye tevahhuş, tedehhüş değil belki bilakis temayül ve iştihak hissini verir, hayat-ı dünyeviye lezzetini kaçırmaz. Yoksa onların muhabbeti, ehl-i medeniyetin meşahir-i insaniyeye muhabbeti nevinden olsa o kâmil insanların fena ve zevallerini ve mazi denilen mezar-ı ekberinde çürümelerini düşünmekle, elemli hayatına bir keder daha ilâve eder. Yani "Öyle kâmilleri çürüten bir mezara, ben de gideceğim." diye düşünür; mezaristana endişeli bir nazarla bakar, "Âh!" çeker. Evvelki nazarda ise cisim libasını mazide bırakıp kendileri istikbal salonu olan berzah âleminde kemal-i rahatla ikametlerini düşünür, mezaristana ünsiyetkârane bakar.

Hem güzel şeylere muhabbetin, madem Sâni'leri hesabınadır. "Ne güzel yapılmışlar." tarzındadır. O muhabbetin bir lezzetli tefekkür olduğu halde hüsün-perest, cemal-perest zevkinin nazarını daha yüksek daha mukaddes ve binler defa daha güzel cemal mertebelerinin definelerine yol açar, baktırır. Çünkü o güzel âsârdan ef'al-i İlahiyenin güzelliğine intikal ettirir. Ondan esmanın güzelliğine, ondan sıfâtın güzelliğine, ondan Zat-ı Zülcelal'in cemal-i bîmisaline karşı kalbe yol açar. İşte bu muhabbet bu surette olsa hem lezzetlidir hem ibadettir ve hem tefekkürdür.

Gençliğe muhabbetin ise: Madem Cenab-ı Hakk'ın güzel bir nimeti cihetinde sevmişsin elbette onu ibadette sarf edersin, sefahette boğdurup öldürmezsin. Öyle ise o gençlikte kazandığın ibadetler, o fâni gençliğin bâki meyveleridir. Sen ihtiyarlandıkça gençliğin iyilikleri olan bâki meyvelerini elde ettiğin halde, gençliğin zararlarından, taşkınlıklarından kurtulursun. Hem ihtiyarlıkta daha ziyade ibadete muvaffakiyet ve merhamet-i İlahiyeye daha ziyade liyakat kazandığını düşünürsün. Ehl-i gaflet gibi beş on senelik bir gençlik lezzetine mukabil, elli senede "Eyvah gençliğim gitti!" diye teessüf edip gençliğe ağlamayacaksın. Nasıl ki öylelerin birisi demiş:

لَا يَدْرِي مَا الْوَدُّ يَعْجُودُ يَوْمًا فَآ خَيْرٌ رَهْ بِمَا فَعَلَ الْمَشَّيْبُ

Yani keşke gençliğim bir gün dönse idi ihtiyarlık benim başıma neler getirdiğini şekva ederek haber verecektim.

Bahar gibi ziynetli meşherlere muhabbet ise: Madem sanat-ı İlahiyeyi seyran itibarıyladır. O baharın gitmesiyle temaşa lezzeti zâil olmaz. Çünkü bahar, yaldızlı bir mektup gibi verdiği manaları her vakit temaşa edebilirsin. Senin hayalin ve zaman, ikisi de sinema şeritleri gibi sana o temaşa lezzetini idame ettirmekle beraber o baharın manalarını, güzelliklerini sana tazelandirirler. O vakit muhabbetin esefli, elemli, muvakkat olmaz. Lezzetli, safalı olur.

Dünyaya muhabbetin ise: Madem Cenab-ı Hakk'ın namınadır. O vakit dünyanın dehşetli mevcudatı, sana ünsiyetli bir arkadaş hükmüne geçer. Mezraa-i âhiret cihetiyle sevdiğin için her şeyinde, âhirete fayda verecek bir sermaye, bir meyve alabilirsin. Ne musibetleri sana dehşet verir, ne zeval ve fenası sana sıkıntı verir. Kemal-i rahatla o misafirhanede müddet-i ikametini geçirirsin. Yoksa ehl-i gaflet gibi seversen yüz defa sana söylemişiz ki sıkıntılı, ezici, boğucu, fenaya mahkûm, neticesiz bir muhabbet içinde boğulur, gidersin.

[1] **Hâşiye:** Bir zaman iki aşiret reisi, bir padişahın huzuruna girmişler, yazılan aynı vaziyette bulunmuşlar.

[2] **Hâşiye:** Lillah için bir saniye mülakat, bir senedir. Dünya için olsa bir sene, bir saniyedir.

KAYNAK: Bediüzzaman Said Nursi, Sözler (Risale-i Nur Külliyyatı'ndan) – Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları